

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 9Co/624/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1213221544
Dátum vydania rozhodnutia: 15. 06. 2017
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Magdaléna Floreková
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2017:1213221544.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Magdalény Florekovej a členov senátu JUDr. Romana Huszára a JUDr. Zuzany Posluchovej v právnej veci žalobcu: B. N., I. XX. XX. XXXX, Z. Y. W., X. W. XXXX/XXX, zastúpený AZARIOVÁ & RUŽBAŠÁN Law firm, s.r.o., Košice, Kmeťova 26, proti žalovanému: 1. Slovenská republika, zastúpená Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou, Bratislava, Želkova 2, IČO : 30 796 482, 2. Slovenská republika, zastúpená Všeobecnou zdravotnou poisťovňou, a.s., Bratislava, Mamatyova 17, IČO : 35 937 874, o zaplatenie 9.010,51 €, na odvolanie žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Bratislava II zo dňa 11. 3. 2014 č.k. 19C/184/2013 - 102, takto

rozhodol:

Odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie **p o t v r d z u j e.**

Žalovaní 1, 2 **m a j ú** právo na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

o d ô v o d n e n i e :

1/ Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie zamietol žalobu žalobcu, ktorou sa voči žalovaným 1 a 2 domáhal zaplatenia sumy 9.010,51 €, spoločne a nerozdielne, titulom náhrady škody spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom a vydaním nezákonného rozhodnutia. Vykonaným dokazovaním zistil, že Okresnému súdu Trenčín bola dňa 29. 2. 2008 doručená žiadosť o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie proti žalobcovi pre vymoženie 5.353,22 € s príslušenstvom. Poverením Č.. XXXX*XXXXXX zo dňa 9. 7. 2008 súd poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe vykonateľného rozhodnutia poisťovne (platobný výmer č. XXXX/XXXX zo dňa 22. 2. 2008 na vymoženie 5.353,22 € s príslušenstvom). Žalobca podal proti exekúcii námietky v zákonnej lehote, ktorým súd uznesením zo dňa 9. 4. 2009 č.k. 49Er/544/2998 - 34 vyhovel, keď dospel k záveru, že poisťovňa nedostatočne skúmala trvalý pobyt žalobcu prostredníctvom doručovateľa a nesprávne pristúpila k použitiu fikcie doručenia. Okresný súd Trenčín preto námietkam žalobcu yhovel a konanie zastavil. Krajský súd v Trenčíne svojím uznesením zo dňa 31. 3. 2010 č.k. 19CoE/137/2009 - 58 predmetné uznesenie Okresného súdu Trenčín potvrdil. Z rozhodnutia úradu č. X. XX/XXXXXX/XXXX/R zo dňa 21. 5. 2012 súd prvej inštancie ďalej zistil, že úrad týmto rozhodnutím zrušil platobný výmer č. 2142/2005 zo dňa 22. 2. 2005 vydaný poisťovňou z dôvodu porušenia povinnosti ustanovenej v § 16 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z.z. v spojení s ust. § 10 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z.z. a § 23 ods. 2 cit. zákona. Úrad mal za to, že poisťovňa vydaním platobného výmeru nezákonne uložila povinnosť osobe, ktorá v spornom období bola vedená v zdravotnej poisťovni ako osoba podľa § 10 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z.z. Z listu žalobcu adresovaného poisťovni dňa 30. 9. 2008 súd prvej inštancie zistil, že žalobca podal žalobu na povolenie obnovy konania vedeného pod č. 2005/2/OP/2142 zo dňa 22. 2. 2005 a žiadal o zastavenie exekúcie. Listom zo dňa 5. 11. 2008 žalobca prostredníctvom svojho právneho zástupcu urgovoal úrad o rozhodnutie o povolení obnovy konania. Úrad listom zo dňa 9. 8. 2011 vyzval žalobcu na vyjadrenie k správne konaniu č. X. XX/XXXXXX/XXXX/R, s tým, že pokiaľ sa žalobca v lehote 5 dní odo dňa

doručenia výzvy nevyjadrí, bude to úrad považovať za prejav žalobcovho súhlasu. Z faktúry č. 2012013 vystavenej JUDr. Klaudiou Azariovou dňa 15. 2. 2012 súd zistil, že ňou fakturovala žalobcovi paušálnu odmenu vo výške 3.600 € na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 29. 9. 2008 vo veci proti žalovaným 1, 2. Žalobca do spisu založil cestovné lístky zo dňa 31. 3. 2011, 17. 2. 2009, 28. 7. 2011, 28. 7. 2011 a 3. 10. 2011 na cestu z Liptovského Mikuláša do Košíc a späť v celkovej sume 91,20 €. Z bankového prevodu VÚB, a.s. o vykonanej platbe súd zistil, že dňa 5. 3. 2012 došlo k uhradeniu fa č. XXXXXXXX vystavenej V.. N. F.. Z potvrdenia vydaného dňa 21. 10. 2011 poisťovňou súd prvej inštancie zistil, že žalobca mal v poisťovni evidované pohľadávky na poistnom v úhrnnej čiastke 5.353,21 €. Z platobného výmeru č. 2142/2005 zo dňa 22. 2. 2005 súd prvej inštancie zistil, že poisťovňa vydala platobný výmer, ktorým zaviazala žalobcu na zaplatenie poistného za obdobie od 1. 1. 1995 do 31. 8. 2000 v sume 25.962,- Sk, poplatku z omeškania vo výške 0,2 % v sume 135.236,- Sk ako aj trov konania súvisiacich s vydaním platobného výmeru v sume 73,- Sk z dôvodu, že žalobca vôbec neuhradil poistné za predmetné obdobie.

2/ Zo žaloby v prejednávanej právnej veci plynie, že žalobca si titulom skutočnej škody uplatňuje náklady za trovy právneho zastúpenia, ktoré zaplatil advokátskej kancelárii po skončení procesu, ktorého výsledkom bolo zrušenie platobného výmeru poisťovne zo strany úradu. Žalobca sa s advokátskou kanceláriou dohodol na účtovaní nákladov za právnu pomoc nie podľa tarify, lebo istina bola príliš vysoká, ale na paušálnej odmene 3.600 €. Ďalej si ako skutočnú škodu uplatňoval žalobca tiež náhradu cestovných nákladov v sume 57,37 € (cestovné lístky z miesta jeho bydliska do sídla advokátskej kancelárie z Liptovského Mikuláša do Košíc a späť). Žalobca si napokon uplatňoval aj náhradu nemajetkovej ujmy v sume rovnakej, akú od neho uplatňovala poisťovňa ako neuhradenú pohľadávku, t.j. 5.353,21 €. Žalobca náhradu nemajetkovej ujmy odôvodňoval tým, že bude navždy pri akomkoľvek finančnom úkone konfrontovaný so skutočnosťou, že bol niekedy dlžný nemalú čiastku štátnej organizácii. K podaniu predmetného žalobného návrhu sa rozhodol aj preto, že zo strany úradu aj poisťovne došlo k opakovanému porušeniu zákona, že neboli ochotní resp. schopní celú záležitosť riešiť normálnym spôsobom, s nikým kompetentným v týchto inštitúciách nebolo možné komunikovať, či dohodnúť sa mimosúdne. Žalobca zdôrazňoval, že až do zrušenia platobného výmeru zo strany úradu bol konfrontovaný s 0,2 % sankčným poplatkom z omeškania denne, pričom nemohol vedieť, či platobný výmer bude zrušený alebo nie. To silne poznamenalo investičné rozhodnutia žalobcu, za celú dobu si nekúpil osobné vozidlo, nehnuteľnosť, neoženil sa a nekúpil hodnotnú vec. Nemožnosť zobrať si hypotekárny úver spôsobilo, že napr. dodnes býva v prenajatom byte. Žalobcu najviac poburovalo to, že ani po zrušení platobného výmeru nedošlo hoci len k formálnemu pokusu o mimosúdne vyriešenie veci. Nemožno vyčísliť desiatky telefonátov poisťovni či úradu, s advokátskou kanceláriou, t.j. neproduktívne strávený čas riešením 17 rokov trvajúcej záležitosti. Žalobca dodal, že nedoplatok poistného vyčíslený v platobnom výmere v sume 861,78 € bol ochotný pri osobných rokovaníach uhradiť, z dôvodu, že si bol vedomý, že je to suma nižšia ako náklady na právny boj s poisťovňou a úradom, avšak za podmienky, že mu odpustia poplatok z omeškania, vyčíslený na sumu 4.489,01 €, čo však poisťovňa odmietla s odôvodnením, že sa to tak nedá. Žalobca uviedol, že študoval súbežne na dvoch vysokých školách dennou formou štúdia, nedokončil však ani jednu, pričom na vysokej škole prestal študovať niekedy v r. 1999. Počas štúdia na vysokej škole začal žalobca podnikáť na živnosť, ktorú zrušil na prelome rokov 1999 - 2000. Potom začal podnikáť na prostredníctvom obchodnej spoločnosti, ktorú založil a podniká v nej dodnes.

3/ Po právnej stránke oprel súd prvej inštancie svoje rozhodnutie o § 3 ods. 1, § 4 ods. 1 písm. i/, § 5 ods. 1, § 6 ods. 1, ods. 3, § 9 ods. 1, § 17 ods. 1, ods. 2, ods. 3, § 18 zákona č. 514/2003 Z.z., ako aj § 27 zákona č. 273/1994 Z.z., § 74 ods. 2, § 84 zákona č. 581/2004 Z.z. Dospel k záveru, že žalobe žalobcu nemožno vyhovieť. Vychádzal z toho, že žalobca sa domáha voči žalovaným 1 a 2 náhrady škody, ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným rozhodnutím Všeobecnej zdravotnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica, ktorá dňa 22. 2. 2005 vydala platobný výmer č. 2142/2005 a náhrady škody, spôsobenej mu nesprávnym úradným postupom Všeobecnej zdravotnej poisťovne, pobočka Považská Bystrica a Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou v súvislosti s platobným výmerom č. 2142/2005. Z predložených listinných dôkazov mal súd za preukázané a medzi stranami sporu nebolo sporné, že dňa 22. 2. 2005 vydala VŠZP platobný výmer č. 2142/2005, ktorým zaviazala žalobcu na úhradu poistného za obdobie od 1. 1. 1995 do 31. 8. 2000 v sume 25.962,- Sk, poplatku z omeškania vo výške 0,2 % v sume 135.236,- Sk ako aj trov konania v sume 73,- Sk, z dôvodu, že žalobca vôbec neuhradil poistné za predmetné obdobie. Platobný výmer bol doručovaný žalobcovi na adresu Pionierska 12, Dubnica nad Váhom, kde si ju žalobca neprevzal v odbernej lehote. Na platobnom výmere tak bola vyznačená právoplatnosť a dňa 20. 10. 2008 bolo žalobcovi doručené upovedomenie o začatí exekúcie, vedenej pod sp. zn. EX 336/2008 Mgr. Ing. Oľgou Hlucháňovou, súdnym exekútorom,

na základe návrhu VŠZP ako oprávneného. Okresný súd Trenčín poverením č. 5309*052174 zo dňa 9. 7. 2008 poveril súdneho exekútora vykonaním exekúcie na základe právoplatného platobného výmeru, na vymoženie 5.353,22 € s príslušenstvom. Proti exekúcii podal žalobca včas námietky, ktorým Okresný súd Trenčín uznesením zo dňa 9. 4. 2009 č.k. 49Er/544/2008 - 34 vyhovel a konanie zastavil, keď dospel k záveru, že poisťovňa nedostatočne skúmala trvalý pobyt žalobcu prostredníctvom doručovateľa a nesprávne uplatnila fikciu doručenia platobného výmeru. Krajský súd v Trenčíne uznesením zo dňa 31. 3. 2010 č.k. 19CoE/137/2009 - 58 uznesenie Okresného súdu Trenčín potvrdil. Následne Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou dňa 10. 6. 2009 právnenému zástupcovi žalobcu predmetný platobný výmer (ktorý bol podkladom pre uvedené exekučné konanie) doručoval opätovne, z dôvodu, že tento platobný výmer stále nenadobudol právoplatnosť. V zmysle ust. § 84 zákona č. 581/2004 Z.z. začaté správne konania doterajšej zdravotnej poisťovne právoplatne neskončené do dňa vydania právoplatného povolenia na základe tohto zákona dokončí Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Žalobca podal proti spomínanému platobnému výmeru odvolanie dňa 23. 6. 2009, o ktorom Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou rozhodol rozhodnutím pod č. DK 91/000010/2009/R zo dňa 21. 5. 2012 tak, že platobný výmer č. 2142/2005 zo dňa 22. 2. 2005 vydaný poisťovňou zrušil, z dôvodu porušenia povinnosti ust. § 16 ods. 3 zákona č. 273/1994 Z.z. v spojení s ust. § 10 ods. 2 zák. č. 273/1994 Z.z. a § 23 ods. 2 cit. zákona.

4/ Súd prvej inštancie vec posudzoval na základe zákona č. 514/2003 Z.z., keď za vecne pasívne legitimovaného považoval štát (Slovenskú republiku), v zastúpení ktorej koná v zmysle ust. § 4 ods. 1 písm. i/ cit. zákona Všeobecná zdravotná poisťovňa, a.s. ako verejnoprávna inštitúcia a Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou ako právnická osoba, ktorým zákon zveril rozhodovanie o právach, právom chránených záujmoch a povinnostiach fyzických osôb a právnických osôb v oblasti verejnej správy, keďže škoda mala nastať v dôsledku ich nesprávneho úradného postupu resp. vydaním nezákonného rozhodnutia. Vychádzal tiež z toho, že na základe ust. § 74 ods. 2 zákona č. 581/2004 Z.z. dňom vzniku Všeobecnej zdravotnej poisťovne, a.s. zanikla Všeobecná zdravotná poisťovňa a že VŠZP, a.s. sa stala právnym nástupcom doterajšej zdravotnej poisťovne. V prípade posudzovania nároku na náhradu škody, ktorá mala byť žalobcovi spôsobená nezákonným rozhodnutím VŠZP vydaním platobného výmeru č. 2142/2005 zo dňa 22. 2. 2005, vychádzal súd prvej inštancie z ust. § 4 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z.z. a dospel k záveru, že neboli splnené podmienky na priznanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím podľa § 6 ods. 1 a ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. Poukazoval na to, že podmienkou na uplatnenie takéhoto nároku je, aby škoda bola spôsobená nezákonným rozhodnutím, ktoré je právoplatné (§ 6 ods. 1 zákona) alebo nezákonným rozhodnutím, ktoré síce právoplatné nie je, avšak je vykonateľné (§ 6 ods. 2 cit. zák.). Súd prvej inštancie argumentoval tým, že sporný platobný výmer č. 2142/2005 zo dňa 22. 2. 2005 právoplatnosť ani vykonateľnosť nikdy nenadobudol. Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou vo vzťahu k žalobcovi vydal iba rozhodnutie č. X. XX/XXXXXX/XXXX/R zo dňa 21. 5. 2012, nezákonnosť tohto rozhodnutia však žalobca nenamietal.

5/ V prípade škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom vychádzal súd prvej inštitúcie z toho, že nesprávny úradný postup predstavuje porušenie pravidiel predpísaných právnymi normami pre konanie štátneho orgánu pri jeho činnosti, a to aj pri takých úkonoch, ktoré sú vykonávané v rámci rozhodovacej činnosti. Nesprávnym úradným postupom súvisiacim s rozhodovacou činnosťou je napr. aj nevydanie či oneskorené vydanie rozhodnutia, ak malo byť v súlade s uvedenými pravidlami vydané rozhodnutie správne či v ustanovenej lehote, či prípadná iná nečinnosť štátneho orgánu alebo iné vady v spôsobe vedenia konania. Nie je vylúčené, aby škoda, za ktorú zodpovedá štát, bola spôsobená aj nesprávnym úradným postupom vykonávaným v rámci rozhodovacej činnosti, platí však, že pre túto formu zodpovednosti je určujúce, že úkony tzv. úradného postupu samy osebe nevedú k vydaniu rozhodnutia a ak je rozhodnutie vydané, bezprostredne sa v jeho obsahu neodrazia. Zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu štátneho orgánu nezakladajú vady konania (napr. pri zhromažďovaní podkladov pre rozhodnutie, hodnotenie zistených skutočností a právne posúdenie), ak mali za následok nesprávne rozhodnutie. Pokiaľ žalobca namietal nesprávny úradný postup poisťovne spočívajúci v tom, že vydala rozhodnutie, hoci na to v tom čase nemala právomoc, súd prvej inštancie sa s touto námietkou žalobcu nestotožnil, poukazujúc na zákon č. 581/2004 Z.z., v zmysle ktorého VŠZP od 1. 7. 2005 nie je správny orgán a právomoc na dokončenie začatých a do dňa transformácie zdravotnej poisťovne právoplatne neskončených správnych konaní vo veciach zdravotného poistenia prešla na Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. Platobný výmer č. 2142/2005 však poisťovňa vydala ešte dňa 22. 2. 2005, v ktorom čase to bolo v jej právomoci. Podľa žalobcu tiež poisťovňa nesprávne úradne postupovala, keď porušila ust. zákona č. 273/1994 Z.z. tým, že žalobcu evidovala ako osobu podľa § 10 ods. 2 cit. zákona. Súd prvej inštancie tu dospel k záveru, že takáto vada konania na strane poisťovne nezakladá zodpovednosť za škodu z nesprávneho úradného postupu

orgánu štátu, pretože táto vada mala za následok nesprávne rozhodnutie úradu. Nejednalo sa preto o vadu v spôsobe vedenia konania podľa § 9 zák. č. 514/2004 Z.z. Súd prvej inštancie k uvedenému dodal, že chybná evidencia žalobcu bola spôsobená samotným žalobcom, ktorý si voči poisťovni nesplnil svoju oznamovaciu povinnosť v zmysle § 27 zák. č. 273/1994 Z.z. a nedoložil potvrdenie o štúdiu na vysokej škole a ani nepreukázal, že by bol samostatne zárobkovo činnou osobou.

6/ Žalobca tiež tvrdil, že poisťovňa nepostupovala správne, keď platobný výmer doručovala na adresu Pionierska 12, Dubnica nad Váhom a po tom, čo sa zásielka vrátila s poznámkou „adresát neprevzal v odbernej lehote“, uplatnila fikciu doručenia zásielky. Súd prvej inštancie tu dospel k záveru, že postup poisťovne nemožno považovať za nesprávny úradný postup, nakoľko poisťovňa nezodpovedá za chyby na strane doručovateľa, ktorý na zásielke nesprávne vyznačil poznámku. Poisťovňa opakovane skúšala žalobcovi doručovať zásielky na ním pôvodne uvedenú adresu, nakoľko predmetné zásielky boli buď prevzaté alebo neprevzaté v odbernej lehote, a preto poisťovňa nemala dôvod zisťovať iný pobyt žalobcu. Žalobca bol v zmysle § 27 písm. c/ zák. č. 273/1994 Z.z. povinný do 8 dní oznámiť príslušnej poisťovni zmenu miesta trvalého pobytu a keďže tak neurobil, porušil svoju zákonnú povinnosť. Poisťovňa preto podľa názoru prvoinštančného súdu postupovala správne, keď žalobcovi doručovala platobný výmer na označenú adresu. Žalobca tiež namietal nesprávny úradný postup spočívajúci v tom, že Úrad mu opätovne doručoval platobný výmer č. 2142/2005 vydaný ešte dňa 22. 2. 2005 poisťovňou. Súd prvej inštancie vyhodnotil postup úradu ako správny, vychádzajúc z ust. § 84 zák. č. 581/2004 Z.z., v zmysle ktorého prešla na úrad právomoc dokončiť začaté a do dňa transformácie poisťovne právoplatne neskončené správne konania vo veciach zdravotného poistenia. Predmetný platobný výmer ku dňu prechodu právomoci nebol žalobcovi doručený, preto za účelom dokončenia správneho konania úrad tento platobný výmer opätovne žalobcovi doručoval, na ním uvedenú adresu. Aj keby úrad dospel k záveru, že platobný výmer je nesprávny, nebolo v jeho kompetencii výmer zrušiť bez toho, aby sa voči nemu žalobca odvolal. Žalobca ako dôkaz nesprávneho úradného postupu vytykal úradu, že mu uložil povinnosť vyjadriť sa k správne konaniu, ktoré bolo iniciované jeho odvolaním voči platobnému výmeru (výzva úradu obsahovala poučenie o povinnosti vyjadriť sa do 5 dní od jej doručenia, v opačnom prípade by sa predpokladal žalobcov súhlas). Žalobca ale nešpecifikoval, aký vplyv malo predmetné poučenie na rozhodnutie úradu, resp. na vznik škodu u žalobcu, preto súd tento namietaný postup úradu považoval za bezpredmetný a ďalej sa s ním nezaoberal, keď zo skutkových okolností nevyplývalo, že by mohol viesť ku vzniku akejkoľvek škody na strane žalobcu.

7/ Žalobca tiež v konaní namietal, že protiprávny stav spôsobený v prieťahmi v konaní zo strany úradu trvá už viac ako sedem rokov. V tomto prípade súd prvej inštancie dospel k záveru, že v zmysle ust. § 84 zák. č. 581/2004 Z.z. prešla právomoc na dokončenie začatých a do dňa transformácie zdravotnej poisťovne právoplatne neskončených správnych konaní vo veciach zdravotného poistenia na úrad od 1. 7. 2005. Uznesením Okresného súdu Trenčín zo dňa 9. 4. 2009 č.k. 49Er/544/2008 - 34 bola exekúcia zastavená. Žalobca podal voči platobnému výmeru vydaného poisťovňou dňa 22. 2. 2005 č. 2142/2005 odvolanie dňa 23. 6. 2009, na základe ktorého úrad vydal rozhodnutie dňa 21. 5. 2012 pod č. X. XX/XXXXXX/XXXX/R, ktorým platobný výmer zrušil. Úrad tak rozhodol o podanom odvolaní po troch rokoch od jeho podania. Zákon neustanovuje lehotu na rozhodnutie o odvolaní voči platobnému výmeru, preto zo strany Úradu nemohlo dôjsť k nesprávne úradnému postupu porušením povinnosti orgánu verejnej moci urobiť úkon alebo vydať rozhodnutie v zákonom stanovenej lehote. Navyše úrad musel prešetrovať do akej kategórie platiteľa poisťného žalobca patril, a to v spolupráci so Sociálnou poisťovňou a VŠZP a vo svojom zrušujúcom rozhodnutí zo dňa 21. 5. 2012 na 6 stranách dopodrobna odôvodnil, prečo zrušil platobný výmer poisťovne č. 2142/2005 zo dňa 22. 2. 2005; zo strany úradu si uvedené vyžadovalo dôkladnejšiu analýzu skutkového stavu a komplexnejšie právne zhodnotenie odvolania žalobcu. Súd prvej inštancie nemal za to, že by v danom prípade išlo o takú vec, ktorú je nutné v zmysle zákona vybaviť prednostne. Dobu, počas ktorej úrad rozhodoval o zrušení platobného výmeru poisťovne, tak súd prvej inštancie vyhodnotil ako nie neprimerane dlhú, pričom vzal do úvahy skutočnosť, že chybná evidencia žalobcu a s tým súvisiace vydanie platobného výmeru v nesprávnej výške bolo spôsobené samotným žalobcom, ktorý si voči poisťovni nesplnil oznamovaciu povinnosť v zmysle § 27 zák. č. 273/1994 Z.z. a nedoložil potvrdenie o štúdiu na vysokej škole a tiež nepreukázal, že bol samostatne zárobkovo činnou osobou. Súd prvej inštancie tak dospel k záveru, že žalobca nepreukázal v konaní existenciu ani nesprávneho úradného postupu a ani nezákonného rozhodnutia.

8/ Súd prvej inštancie zároveň uzavrel, že žalobca nepreukázal ani naplnenie ďalšieho predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy. Pokiaľ žalobca titulom náhrady majetkovej škody uplatňoval náhradu trov právneho zastúpenia, bol žalobca povinný vznik škody preukázať. Právna zástupkyňa žalobcu na základe zmluvy o poskytovaní právnych služieb zo dňa 29. 9. 2008 vystavila faktúru č. 2012013 zo dňa 15. 2. 2012, ktorou žalobcovi

fakturovala paušálnu odmenu vo výške 3.600 €. Z predmetnej faktúry nie je zrejmé, aké konkrétne úkony vykonala právna zástupkyňa pri zastupovaní žalobcu, a teda ktoré úkony boli účelné na obranu právna záujmov žalobcu. Paušálne vyčíslené trovy súd prvej inštancie nevyhodnotil ako skutočnú škodu, nakoľko ide o jednostranné tvrdenie žalobcu, ktoré nemá oporu v predložených či označených dôkazoch. Žalobca sa v konaní domáhal aj priznania náhrady nemajetkovej ujmy v peniazoch, pretože bol presvedčený, že samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadostučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nesprávnym úradným postupom. K uvedenému súd prvej inštancie uviedol, že nesprávny úradný postup automaticky nezakladá nárok na náhradu nemajetkovej ujmy; aj tu platí povinnosť preukázania nemajetkovej ujmy, t.j. dopadu nesprávneho úradného postupu, jeho vplyvu či následkov na žalobcu v rôznych oblastiach pôsobenia. Konanie o náhradu škody a nemajetkovej ujmy podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je súdnym konaním, v ktorom platí zásada kontradiktórnosti a unesenia dôkazného bremena stranou sporu. Súd prvej inštancie svoje stanovisko podoprel odkazom na uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. II.ÚS 467/2008, podľa ktorého právo na náhradu škody spôsobenej nesprávnym úradným postupom štátneho orgánu nie je absolútne, ale v záujme zaistenia právnej istoty podlieha zákonným obmedzeniam upravujúcim predpoklady na jej uplatnenie. Predpokladom na uplatnenie nemajetkovej ujmy v súlade s ust. § 17 ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. je preukázanie následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote a následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Žalobca v konaní uvádzal, že skutočnosť, že sú voči nemu evidované pohľadávky vo výške 5.353,21 € v dôsledku nezákonného rozhodnutia poisťovne výrazným spôsobom zasiahlo do súkromia žalobcu a závažným spôsobom ovplyvnilo jeho investičné rozhodnutia, ktoré musel neustále prehodnocovať. Evidencia dlhu vo vzťahu k jeho osobe ovplyvnila aj jeho reálne možnosti uplatnenia v spoločnosti, nakoľko si niekoľko rokov po vydaní uvedeného rozhodnutia nemohol zobrať pôžičku a hypotéku a bude natrvalo s týmto problémom konfrontovaný; tieto svoje tvrdenia však žalobca nijako nekonkretizoval a ničím nepreukázal.

9/ Napokon žalobca nepreukázal ani splnenie tretieho predpokladu zodpovednosti štátu za škodu, a to existenciu priamej príčinnej súvislosti medzi nesprávnym úradným postupom a uplatňovanou majetkovou škodou a nemajetkovou ujmu. Ak by aj žalobca v konaní preukázal existenciu nezákonného rozhodnutia a nesprávneho úradného postupu, žalobca nepreukázal, že by mu tvrdené náklady nevznikli aj tak. Pretože žalobca v konaní nepreukázal splnenie ani jedného predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom, pričom vznik tejto zodpovednosti si vyžaduje kumulatívne splnenie všetkých troch zákonných podmienok, súd prvej inštancie žalobu žalobcu ako nedôvodnú zamietol. Rozhodnutie o trovách konania oprel súd prvej inštancie o ust. § 142 ods. 1 O.s.p.; v konaní úspešní žalovaní 1, 2 si náhradu trov konania neuplatňovali, preto im súd náhradu trov konania nepriznal.

10/ Uvedený rozsudok napadol v zákonom stanovenej lehote odvolaním žalobca, v celom rozsahu, domáhajúc sa buď jeho zrušenia a vrátenia veci súdu prvej inštancie na ďalšie konanie, alebo zmeny napadnutého rozsudku a to tak, že odvolací súd žalobe žalobcu vyhovie a prizná mu tiež náhradu trov konania, vrátane trov odvolacieho konania. Žalobca vytýkal súdu prvej inštancie, že konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, ďalej že na základe vykonaných dôkazov dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam a napokon že jeho rozhodnutie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Žalobca nesúhlasil so záverom súdu prvej inštancie o tom, že platobný výmer č. 2142/2005 zo dňa 22. 2. 2005 nikdy nenadobudol právoplatnosť ani vykonateľnosť, pričom tento záver navyše nijako neodôvodnil. Uvedené tvrdenie súdu prvej inštancie žalobca označil za nesprávne, nevychádzajúce z preukázaného skutkového stavu. Uvedený záver súdu je navyše protirečivý, pretože na str. 12 druhá veta rozsudku súd prvej inštancie uvádza, že „má z listinných dôkazov preukázané, žebola na platobnom výmere vyznačená právoplatnosť a dňa 20. 10. 2008 bolo navrhovateľovi doručené upovedomenie o začatí exekúcie...“ Súd teda mal za preukázané, že na základe platobného výmeru č. 2142/2005 (na ktorom bola vyznačená právoplatnosť dňa 22. 8. 2010) bola začatá exekúcia, ktorá bola následne zrušená z dôvodu právnych krokov vykonaných žalobcom v zastúpení, no napriek tomu uviedol súd na str. 13 prvý odsek rozsudku, že platobný výmer č. 2142/2005 právoplatnosť ani vykonateľnosť nikdy nenadobudol. Žalobca k tomu dodal, že samotný platobný výmer bol dňa 21. 5. 2012 zrušený Úradom rozhodnutím č. DK 91/000010/2009/R z dôvodu, že „... zdravotná poisťovňa nemala právomoc vyznačiť doložku právoplatnosti a vykonateľnosti na platobnom výmere, nakoľko z dôvodu transformácie na akciovú spoločnosť v zmysle zákona č. 581/2004 Z.z. od 1. 7. 2005 nie je správnym orgánom a táto právomoc prešla v zmysle ustanovenia § 84 citovaného zákona na úrad.“ Na základe uvedeného zastáva žalobca názor, že súd prvej inštancie z vykonaného dokazovania dospel k nesprávnym skutkovým zisteniam keď uviedol, že predmetný platobný výmer nebol nikdy právoplatný ani vykonateľný. Vo vyššie citovanom rozhodnutí Úradu je tiež výslovne uvedené, že

platobný výmer bol vydaný v rozpore so zákonom č. 273/1994 Z.z. a § 46 správneho poriadku a teda bol naplnený aj atribút zrušenia rozhodnutia z dôvodu nezákonnosti ktorou, je súd viazaný, čo preukazuje nesprávne právne posúdenie veci súdom. Je zrejme, že pokiaľ by žalobca nemal právne zastúpenie, došlo by k vymoženiu nezákonného nároku spolu s trovami exekúcie. V prípade nesprávneho úradného postupu súd prvej inštancie uviedol, že aj v prípade, ak by úrad dospel k záveru, že platobný výmer bol nesprávny, nebolo v jeho kompetencii zrušiť výmer bez toho, aby sa voči nemu žalobca neodvolal. Žalobca celé odôvodnenie vníma tak, akoby mu Úrad robil láskavosť tým, že mu nezákonný platobný výmer doručoval, navyše po toľkých rokoch. Súd prvej inštancie neuviedol, na základe čoho dospel k takémuto názoru, čo robí jeho rozhodnutie arbitrárnym a účelovým, bez dostatočného odôvodnenia. Podľa názoru žalobcu je zrejme, že Úrad doručoval platobný výmer napriek tomu, že ho na základe odvolania zrušil, z čoho je zrejme, že Úrad „vyskúšal“, či predmetný platobný výmer žalobca vyplatí a v prípade, ak nie, tak ho zruší, lebo jeho nezákonnosť bola zrejma. Nesprávny úradný postup súd nevidel ani v skutočnosti, že žalobca bol vyzvaný vyjadriť sa k správne konaniu v lehote 5 dní, v opačnom prípade by sa jeho nevyjadrenie považoval za žalobcov súhlas. Uvedený postup je vyslovene šikanóznny, bez opory v zákone a navyše nehorázny, keď Úrad samotný rozhoduje o odvolaní žalobcu tri roky. Samotnú dobu troch rokov, ktoré Úrad potreboval na rozhodnutie o odvolaní žalobcu súd rovnako nepovažoval za nezákonný postup, s odôvodnením, že zákon nikde nestanovuje lehotu na rozhodnutie o odvolaní voči platobnému výmeru. Tu žalobca poukazoval na ust. § 49 zák. č. 71/1967 Zb., podľa ktorého ak Úrad nerozhodol v stanovenej lehote 30 resp. 60 dní a žalobca nebol nikdy informovaný, že Úrad rozhodnúť nemôže došlo tak k porušeniu práva na prerokovanie veci bez zbytočných prietahov, ktorá sa týka aj správneho konania, resp. konania pred orgánmi štátu. Na uvedené skutočnosti súd rovnako neprihliadal. Rovnako pochybil súd prvej inštancie aj v prípade posudzovania vzniku škody, keď advokátom vystavenú faktúru na 3.600 € bez špecifikácie úkonov považoval za nedostatočnú. Pri tak vysokej istine je zrejme, že už vykonaním len tých úkonov, ktoré boli preukázané v konaní bola účelnosť dodržaná, keď za jeden úkon právnej služby pri vymáhanej istine 5.353,21 € (bez zohľadnenia poplatku z omeškania) bola tarifná odmena cca 240 € za úkon, pričom už len z úkonov ako námietky, porada s klientom, vyjadrenie, odvolanie, vyjadrenie - exekučné konanie; odvolanie, vyjadrenie, žiadosť o obnovu konania, komunikácia s úradom, by tarifná odmena musela dosahovať, resp. prevyšovať výšku paušálnej odmeny. Podľa ust. § 18 ods. 1, ods. 2 a ods. 3 zák. č. 514/2003 Z.z. náhrada škody zahŕňa aj náhradu účelne vynaložených trov konania, ktoré poškodenému vznikli v konaní, v ktorom bolo vydané nezákonné rozhodnutie alebo v ktorom došlo k nesprávne úradnému postupu, ak tieto trovy súviseli s nesprávne úradným postupom. Súčasťou týchto trov sú aj trovy právneho zastúpenia, ktoré zahŕňajú účelne vynaložené hotové výdavky a odmenu za zastupovanie, ktorá sa určí ako tarifná odmena advokáta. Žalobca poukazoval na to, že škodou uplatňovanou v tomto konaní nie sú trovy konania a právneho zastúpenia, ktoré vznikli žalobcovi v konaní pred súdmi jednotlivých inštancií, ale náklady, ktoré boli nevyhnutné a účelne vynaložené pri bránení nároku žalovaného v konaní, v ktorom správny orgán resp. žalovaný postupovali v rozpore so zákonom a vydali nezákonné rozhodnutie. Predmetná odmena právneho zástupcu bola dohodnutá ako odmena paušálna z dôvodu konania aj pred inými štátnymi orgánmi ako súdmi, kde počet jednotlivých úkonov právnej služby nemohol byť vopred predpokladaný a špecifikovaný z dôvodu náročnosti veci. Vzhľadom na vysoký počet advokátom vykonaných úkonov boli takto vynaložené peňažné prostriedky vynaložené účelne, nakoľko jedine z dôvodu, že sa žalobca nechal právne zastupovať posúdili príslušné súdy a aj samotní žalovaní svoje rozhodnutie ako nezákonné. Žiadne ustanovenie neukladá povinnosť žalobcovi uviesť, ktoré úkony boli účelné na právnu obranu. Uplatňovaná škoda titulom trov predstavuje menej ako polovicu uplatňovanej sumy, argumentoval žalobca. V prípade náhrady nemajetkovej sumy zdôrazňoval žalobca, že celé konanie trvalo viac ako 7 rokov, pričom len rozhodnutie o odvolaní trvalo 3 roky, bez akýchkoľvek procesných úkonov. Trval na tom, že uplatňovaním dlhu 5.353,21 € s príslušenstvom bol obmedzovaný na svojich investičných rozhodnutiach, že došlo k závažnému zásahu do jeho práva na podnikanie, súkromný život a pod., kedy by v prípade, že je vedený ako dlžník, čo potvrdzuje Potvrdenie z 21. 10. 2011 od VŠZP, nedostal pôžičku, hypotéku a pod. a ak by ich aj dostal, nedokázal by splácať poskytnutý úver v situácii, ak by predmetný dlh musel zaplatiť. Za arbitrárne označil žalobca konštatovanie súdu prvej inštancie o chýbajúcej príčinnej súvislosti medzi nesprávne úradným postupom/nezákonným rozhodnutím a vzniknutou škodou, argumentujúc, že súd prvej inštancie tento svoj záver dostatočne neodôvodnil. Zopakoval, že ak by nepoužil na svoju obranu služby advokáta, nedokázal by kvalifikovane reagovať a brániť sa proti nezákonnému rozhodnutiu a nesprávne úradnému postupu.

11/ Na odvolanie žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný 1 tak, že sa stotožňuje s napadnutým rozsudkom súdu prvej inštancie, zároveň poukazoval na svoje predchádzajúce vyjadrenie uvedené v odpore zo dňa

20. 5. 2013 proti platobnému rozkazu v danej veci. Napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie žalovaný 1 navrhoval potvrdiť.

12/ Na odvolanie žalobcu sa písomne vyjadril žalovaný 2 tak, že súhlasil so závermi súdu prvej inštancie a napadnutý rozsudok navrhoval ako vecne správny potvrdiť. Žalobca vo svojom odvolaní neuvádza žiadne nové okolnosti a tvrdenia, s ktorými by sa súd prvej inštancie už nevysporiadal. Žalovaný 2 súhlasí so záverom súdu prvej inštancie o tom, že sporný platobný výmer vydaný žalovaným 2, nikdy nenadobudol právoplatnosť ani vykonateľnosť, preto neboli splnené podmienky na vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú vydaním nezákonného rozhodnutia. Rovnako tak sa stotožnil so záverom prvoinštančného súdu, že z jeho strany nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu, keď dňa 22. 2. 2005 vydal sporný platobný výmer, nakoľko to v tom čase bolo v jeho kompetencii a bol na to vtedy oprávnený. Vykonané dokazovanie preukázalo, že žalobca bol dlžníkom na verejné zdravotné poistenie, avšak do dnešného dňa nepreukázal skutočnosť, že v predmetnom období bol osobou samostatne zárobkovo-činnou a ani nepreukázal, že by bol študentom, čím žalovaného 2 uviedol do omylu a tento ho preto považoval za osobu, ktorá je samoplatiteľom. Žalovaný 2 dodal, že výška dlžného poistného za uvedené obdobie by bola v princípe rovnaká, nakoľko najnižšie poistné pre osobu samostatne zárobkovo činnú bolo v uvedenom období rovnaké ako pre samoplatiteľa. Vykonané dokazovanie rovnako preukázalo neplnenie si zákonom stanovených oznamovacích povinností žalobcu. Žalobcom namietané prietahy v konaní paradoxne spôsobili, že nároky žalovaného 2 voči žalobcovi predpísať dlžné poistné v správnej kategórii poistenca sa premičali, čím sa žalobca vyhol plateniu povinného zdravotného poistenia. Žalovaný 2 súčasne zásadne nesúhlasil s tvrdením žalobcu, že konaním žalovaných 1, 2 došlo k závažnému zásahu do práv žalobcu, najmä jeho práva na podnikanie, súkromný život a pod. Zdôraznil, že žalovaný 2 nikdy žalobcu nezverejnil v zozname dlžníkov, ktorý je povinný viesť podľa § 25a zákona č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení v znení zmien a doplnkov. Žalobcom uvádzané Potvrdenie bolo žalovaným 2 vydané na vlastnú žiadosť žalobcu, pre potrebu žalobcu, nikde nebolo zverejnené a ani dané k dispozícii iným subjektom. Žalobca v konaní nepreukázal, že naozaj došlo k porušeniu jeho osobnostných práv a vlastne len uvádza teoretické možnosti, ku ktorým by prípadne mohlo dôjsť.

13/ Na vyjadrenie žalovaného 2 reagoval žalobca písomným vyjadrením (č.l. 166 a nasl. spisu) v ktorom uviedol, že vydanie samotného Platobného výmeru nepovažuje za nesprávny úradný postup; za nesprávny úradný postup však žalobca považuje postup, ktorého sa dopúšťal žalovaný 1 aj 2 po tom, ako bolo toto rozhodnutie vydané. Nenamietal ani právomoc žalovaného 2 na vydanie platobného výmeru, ani netvrdil, že ním žalovaný 2 prekračuje svoje oprávnenia. Namietal však, že po vydaní platobného výmeru až do momentu jeho zrušenia došlo k niekoľkonásobnému porušeniu právnych predpisov, pričom konanie žalovaných subjektov nebolo v súlade so zákonom, a to počnúc samotným doručovaním platobného výmeru, nezákonným vyznačením doložky právoplatnosti a vykonateľnosti na výmere, jeho opätovným doručovaním, odmietaním právomoci v konaní o obnovu správneho konania, nevydaním rozhodnutia o odvolaní žalobcu po dobu troch rokov a pod. Žalobcovi tak nezostávalo nič iné, len sa brániť a to aj vynaložením finančných prostriedkov na zabezpečenie právneho zastúpenia. Žalobca dodal, že v konaní nepreukazoval skutočnosť, ktorými by dokazoval neexistenciu svojho dlhu voči zdravotnej poisťovni, pretože to nebolo predmetom konania a teda ani dokazovania. O nesprávnosti vydania platobného výmeru už neexistovali pochybnosti. Pre zánik vymáhanej pohľadávky postačuje, ak poistenec namietne premičanie nárokov poisťovne; rozhodnutie o zrušení výmeru je pre súd ako aj iné štátne orgány záväzné. Je preto zavádzajúce tvrdenie žalovaného 2, že sa žalobca spôsobenými prietahmi vyhol plateniu povinného zdravotného poistenia. Žalobca zopakoval, že svoju novú adresu uviedol v odhláske pri zmene zdravotnej poisťovne, a to ešte v r. 2000, pričom touto informáciou disponoval aj žalovaný 2, čo vyplýva aj z obsahu odporu, ktorý podal žalovaný 2 v tejto veci proti platobnému rozkazu, keď v odpore uvádza, že od 1. 9. 2000 je žalobca poistencom inej zdravotnej poisťovne. Platobný výmer bol vydaný až v r. 2005, preto žalovaný 2 musel mať o tejto skutočnosti vedomosť, z čoho plynie zrejma účelovosť tvrdenia žalovaného o porušení oznamovacích povinností žalobcu. Žalobca opätovne zdôraznil, že v čase, kedy bol platobný výmer podkladom pre začatie exekúcie, disponoval právoplatnosťou a vykonateľnosťou, t.j. nebolo voči nemu možné podať odvolanie. Hoci bol platobný rozkaz nezákonným rozhodnutím, nič to nemení na skutočnosť, že sa reálne stal exekučným titulom a nebyť žalobcovej obrany, bol by žalobca exekvovaný. Nezákonnosť tohto rozhodnutia bola konštatovaná až rozhodnutím o jeho zrušení. Následne konštatovaná neprávoplatnosť exekučného titulu nemôže byť na ťarchu poškodeného. Z výkladu zákona č. 514/2003 Z.z. je zřejmé, že zákonodarca podmienil nárok poškodeného „právoplatnosťou“ sporného rozhodnutia, pre dôsledné rozlíšenie, či k jeho zrušeniu došlo v rámci bežného odvolacieho konania, alebo či k jeho zrušeniu došlo až po tom, ako subjekt upozornil na jeho nezákonnosť, na čo musel využiť mimoriadne opravné

prostriedky, resp. iné prostriedky umožňujúce nápravu. Žalobca ďalej vo vyjadrení trval na tom, že dôsledne preukázal vznik majetkovej ujmy - škody, ako aj príčinnej súvislosti medzi vznikom škody a nesprávnym úradným postupom/nezákonným rozhodnutím. Príčinná súvislosť medzi ujmou žalobcu spočívajúca v zmenšení jeho majetku úhradou právnych služieb a vydaním nezákonného rozhodnutia a následným nesprávnym úradným postupom vyplýva podľa žalobcu už zo samotnej povahy veci. Potreba právneho zastúpenia vyplynula zo samotného vydania platobného výmeru a následný postup žalovaných vyústil do ďalších právnych úkonov, ktoré musel žalobca advokátovi uhradiť. Žiadna iná skutočnosť nie je súčinná pre vznik takejto škody, žalobca nemal iný dôvod dať sa právne zastúpiť. Z výsledku zastúpenia je zrejmé, že takto zaplatené prostriedky boli vynaložené účelne. Tvrdenie o neexistencii príčinnej súvislosti by bolo namieste, ak by žalovaný aspoň príkladmo uviedol, aká iná príčina, dôvod, podnet by mohol viesť ku vzniku žalobcom vyčíslenej majetkovej škody, takýto argument žalovaného 2 však chýba. V prípade nemajetkovej ujmy žalobca rovnako trval na jej vzniku. Zopakoval, že podľa § 25 ods. 1 písm. e/ bod 2 zákona č. 580/2004 Z.z. o zdravotnom poistení je zdravotná poisťovňa povinná uverejňovať a aktualizovať vždy k 20. dňu v kalendárnom mesiaci na internete zoznam dlžníkov podľa § 25a. Podľa § 25a ods. 1 písm. b/ ZoZP dlžník na účely tohto zákona je platiteľ poistného, ktorý nezaplatil zdravotnej poisťovni predpokladaných na poistné (§16) za tri mesiace v príslušnom kalendárnom roku alebo nedoplatok v celkovej sume vyššej ako 10 eur. Uvedená právna úprava bola ku dňu 21. 5. 2012, ku ktorému dňu bol platobný výmer zrušený, upravená, avšak naďalej platilo, že zverejnenie dlžníka na verejnom zdravotnom poistení vo svojom zozname nie je ponechané na „dobrej vôli“ poisťovne, ale je to jej zákonná povinnosť, ktorej nesplnenie môže byť sankcionované Úradom pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou. V prípade, že poisťovňa zdravotná poisťovňa eviduje ako dlžníka, je povinná jeho meno a ďalšie údaje uviesť v tomto zozname. Žalobca bol až do momentu zrušenia platobného výmeru považovaný za dlžníka na zdravotnom poistení, resp. ako potvrdzuje vydané Potvrdenie, žalovaný 2 ho za dlžníka považuje aj naďalej, s tým, že nároky boli voči nemu premičané. To, že žalobca bol evidovaný ako dlžník na verejnom zdravotnom poistení, vyplýva aj zo skutočnosti, že žalovaný 2 sám vydal žalobcovi potvrdenie o výške jeho nedoplatkov, obsahom ktorého boli informácie prevzaté z informačného systému žalovaného 2. Ak by bolo pravdivé tvrdenie žalovaného 2, že žalobcu nikdy nezaradil do zoznamu dlžníkov v zmysle § 25a ZoZP, sám by sa dopustil porušenia zákona. Žalobca sa reálne dostal do situácie, kedy ho finančná inštitúcia označila za dlžníka na zdravotnom poistení, preto ak žalovaný 2 tvrdí opak, sám je zaťažený dôkazným bremenom na preukázanie tejto skutočnosti. Napokon žalobca uviedol, že si uplatňuje nemajetkovú ujmu v peniazoch z dôvodu, že samotné konštatovanie, že zo strany žalovaných došlo k vydaniu nezákonného rozhodnutia a k následnému nesprávnemu úradnému postupu nie je pre neho dostačujúce. Predmetný spor trvá už 10 rokov; pokým sa žalobcovi podarilo dosiahnuť zrušenie platobného výmeru ubehlo viac než 7 rokov. Dopracovať sa k takémuto rozhodnutiu bolo pre žalobcu nielen finančne, ale predovšetkým psychicky vyčerpávajúce a náročné. Dlhodobá nečinnosť, spôsob komunikácie so žalobcom, odmietanie kompetencie ako aj neochota náhrady aspoň majetkovej škody spôsobenej žalobcovi vyvoláva u žalobcu pocit nedôvery v štátne inštitúcie ako aj pocit bezmocnosti vo vzťahu k dosiahnutiu spravodlivosti. Navyše ako fyzická osoba má žalobca právo na ochranu svojej osobnosti, do sféry ktorej patrí aj právo na ochranu dobrého mena, povesti, súkromného života, kam patrí aj právo na podnikanie, či slobodné nakladanie s vlastným majetkom a pod. v zmysle § 11 Obč. zák. ust. § 11 až § 16 Obč. zák. je nutné aplikovať v spojitosti s ust. § 17 zák. č. 514/2003 Z.z. do pozornosti dal žalobca napr. rozsudok NS SR sp. zn. 5Cdo/126/2007 zo dňa 30. 4. 2008, v ktorom sa uvádza, že „k vzniku zodpovednostného vzťahu zo zásahu do osobnostných práv postačuje, že ide o zásah, ktorý je spôsobilý niektorý z osobnostných práv „len“ ohroziť, nie je predpokladom vzniku tohto vzťahu, aby k poškodeniu osobnostných práv aj došlo.“ Vo vzťahu k zásahu do osobnostných práv NS ďalej uvádza, že „za zásah možno považovať okrem aktívneho konania aj nečinnosť subjektu, ktorému právne predpisy ukladajú povinnosť aktívneho správania sa...“ Žalobca uviedol, že v danom prípade to bola predovšetkým nečinnosť žalovaného 1, ktorá mala za následok zásah do dobrého mena žalobcu a jeho povesti, ako osoby schopnej plniť si svoje záväzky a riadne a včas hradiť pohľadávky svojich veriteľov. Tento zásah následne ovplyvnil majetkové možnosti žalobcu, jeho podnikateľské zámery a investičné rozhodnutia, preto nemožno pochybovať o intervencii žalovaných do súkromnej sféry žalobcu ako dôsledok ich nečinnosti, bez toho, aby žalobca mal povinnosť preukazovať konkrétne následky takéhoto zásahu. Žalobca mal za to, že nemá povinnosť preukazovať ani len vznik nemajetkovej ujmy, má len povinnosť poukázať na „spôsobilosť“ konania žalovaných spôsobiť nemajetkovú ujmu žalobcovi. Dlhoročná nečinnosť orgánu štátnej správy a nesprávne evidovanie žalobcu v zozname dlžníkov na verejnom zdravotnom poistení takýto charakter a spôsobilosť má, argumentoval žalobca.

14/ Podľa § 470 ods. 1 prechodných ustanovení zákona č. 160/2015 Z. z. Civilný sporový poriadok účinného od 1.7.2016 (ďalej len „CSP“) ak nie je ustanovené inak, platí tento zákon aj na konania začaté predtým nadobudnutia jeho účinnosti.

15/ Odvolací súd s poukazom na vyššie uvedené ustanovenie CSP preskúmal a prejednal vec v rozsahu podaného odvolania (t.j. v celom rozsahu) v zmysle § 379 a § 380 ods. 1 CSP bez nariadenia odvolacieho pojednávania (rozsudok bol odvolacím súdom verejne vyhlásený podľa § 378 ods. 1 a § 219 ods. 3 CSP) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

16/ Podľa § 3 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. (účinného od 1. 7. 2004) štát zodpovedá za podmienok ustanovených týmto zákonom za škodu, ktorá bola spôsobená orgánmi verejnej moci, okrem tretej časti tohto zákona, pri výkone verejnej moci

- a) nezákonným rozhodnutím,
- b) nezákonným zatknutím, zadržaním alebo iným pozbavením osobnej slobody,
- c) rozhodnutím o treste, o ochrannom opatrení alebo rozhodnutím o väzbe, alebo
- d) nesprávnym úradným postupom.

17/ Po oboznámení sa s obsahom spisu dospel odvolací súd k záveru, že súd prvej inštancie vo veci vykonal dokazovanie v potrebnom rozsahu a zistil skutkový stav veci v zmysle § 215 ods. 1, ods. 2 CSP. Prvoinštančný súd vec tiež správne právne posúdil, keď dospel k záveru, že v konaní nebola preukázaná existencia základných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci nesprávnym úradným postupom a ani nezákonným rozhodnutím, keď nebol preukázaný predpoklad existencie ani jedného zo zákonných predpokladov vzniku tejto zodpovednosti.

18/ Ako už na to poukázal súd prvej inštancie v napadnutom rozsudku, vznik zodpovednosti za škodu spôsobenú vydaním nezákonného rozhodnutia ako aj zodpovednosti za škodu spôsobenú nesprávnym úradným postupom vyžaduje naplnenie troch zákonných predpokladov vzniku tohto druhu zodpovednosti, a to : 1/ existenciu nezákonného rozhodnutia, resp. nesprávneho úradného postupu, 2/ existenciu škody (prípadne tiež nemajetkovej ujmy) a napokon 3/ príčinnú súvislosť medzi nezákonným rozhodnutím, resp. nesprávnym úradným postupom a vznikom škody (nemajetkovou ujmovou). Zároveň platí, že všetky tri spomínané zákonné predpoklady musia byť splnené kumulatívne (t.j. súčasne), čo zároveň znamená, že pokiaľ chýba hoci len jeden z uvedených zákonných predpokladov vzniku tejto zodpovednosti, zodpovednosť v zmysle zák. č. 514/2003 Z.z. titulom vydania nezákonného rozhodnutia (§ 6 ods. 1 cit. zákona) či nesprávneho úradného postupu (§ 9 ods. 1 cit. zákona) nevznikne.

19/ V prejednávannej právnej veci nezákonným rozhodnutím mal byť Platobný výmer č. 2142/2005 zo dňa 22. 2. 2005 vydaný Všeobecnou zdravotnou poisťovňou, pobočka Považská Bystrica, ktorý bol zrušený rozhodnutím Úradu pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou č. XX/XXXXXX/XXXX/R zo dňa 21. 5. 2012. Odvolací súd sa stotožňuje so záverom súdu prvej inštancie o tom, že spomínaný Platobný výmer nikdy nenadobudol právoplatnosť a ani vykonateľnosť; je síce pravdou, že na Platobnom výmere bola vyznačená doložka právoplatnosti a vykonateľnosti, v konaní však nebolo sporné, že právoplatnosť a vykonateľnosť na platobnom výmere bola vyznačená nesprávne; k jej vyznačeniu došlo bez toho, aby boli splnené podmienky pre nadobudnutie právoplatnosti či vykonateľnosti platobného výmeru (platobný výmer nebol účinne doručený žalobcovi, z ktorého dôvodu nemohol nadobudnúť právoplatnosť a ani vykonateľnosť). Skutkový záver súdu prvej inštancie, že Platobný výmer nikdy nenadobudol právoplatnosť a ani vykonateľnosť bol teda správny. Preto po zastavení exekučného konania, v rámci ktorého bolo zistené, že platobný výmer nie je exekučným titulom, keďže v rozpore s vyznačenou doložkou právoplatnosti a ani vykonateľnosti dovtedy nenadobudol, musel Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou predmetný Platobný výmer žalobcovi doručovať (platobný výmer teda Úrad nedoručoval žalobcovi preto, že „skúšal“ , či žalobca uhradí sumu predpísanú predmetným platobným výmerom). Nakoľko platobný výmer nebol žalobcovi účinne doručený, musel Úrad pre dohľad nad zdravotnou starostlivosťou za účelom dokončenia správneho konania v danej veci predmetný platobný výmer riadne doručiť žalobcovi (na tejto povinnosti Úradu nič nemenila skutočnosť, že sa tak stalo po uplynutí viacerých rokov) a následne rozhodnúť o jeho odvolaní proti platobnému výmeru (Úrad nemohol platobný výmer zrušiť sám, len na základe vlastného popudu). Rozhodnutie Úradu pod č. X. XX/XXXXXX/XXXX/R nebolo tým rozhodnutím, ktoré by zrušovalo právoplatné a vykonateľné rozhodnutie (nezrušovalo právoplatný a vykonateľný platobný výmer č. 2142/2005), ale bolo rozhodnutím, ktoré zrušilo platobný výmer v odvolacom konaní (na základe opravného prostriedku podaného žalobcom). Hmotnoprávnym predpokladom zodpovednosti za škodu spôsobenú vydaním nezákonného rozhodnutia (v danom prípade označeného platobného výmeru) je nezákonnosť takéhoto rozhodnutia (t.j. jeho rozpor s objektívnym právom). Pre posúdenie dôvodnosti vzniku tohto nároku je rozhodujúce, či právoplatné rozhodnutie, zakladajúce vznik zodpovednosti z titulu nezákonného

rozhodnutia, bolo ako nezákonné zrušené alebo zmenené príslušným orgánom. Ako súd prvej inštancie zistil, predmetné rozhodnutie (platobný výmer) nikdy nenadobudlo právoplatnosť, zrušené bolo na základe žalobcom podaného odvolania rozhodnutím úradu č. X. XX/XXXXXX/XXXX/R, a toto rozhodnutie Úradu po nadobudnutí právoplatnosti doposiaľ zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť nebolo. Tým nebol naplnený základný predpoklad, ktorý by mohol viesť k založeniu zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú vydaním nezákonného rozhodnutia; aj toto právne posúdenie veci súdom prvej inštancie považuje odvolací súd za správne. Bolo už uvedené, že všetky tri zákonné predpoklady vzniku tejto zodpovednosti musia byť naplnené súčasne; potom absencia čo len jedného - v danom prípade chýbajúce nezákonné rozhodnutie - má za následok, že zodpovednosť štátu v zmysle ust. § 6 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z.z. vzniknúť nemohla, ako správne uzavrel súd prvej inštancie. Odvolaciemu súdu v tejto súvislosti nedá podotknúť, že vykonané dokazovanie preukázalo, že to bol aj samotný žalobca, ktorý si nespĺnil svoju zákonom stanovenú oznamovaciu povinnosť (v zákonom stanovenej lehote), týkajúcu sa nahlásenia zmeny bydliska (keď za splnenie oznamovacej povinnosti nemožno považovať ohlásenie inej adresy žalobcovho bydliska pri zmene poisťovne) a už vôbec žalobca neoznámil, že je, a v akom období, študentom vysokej školy, prípadne súkromným podnikateľom, takže tieto chýbajúce skutočnosti museli byť dodatočne pracne preverované.

20/ Žalobca v konaní uplatňoval náhradu škody aj z titulu nesprávneho úradného postupu, spôsobenej pri výkone verejnej moci. V zmysle ustálenej súdnej praxe pokiaľ štátny orgán zisťuje podmienky a predpoklady pre vydanie rozhodnutia, za týmto účelom zhromažďuje podklady (dôkazy), hodnotí zistené skutočnosti, tieto právne posudzuje, tak ide o činnosť priamo smerujúcu k vydaniu rozhodnutia a prípadné nesprávnosti a vady pri zisťovaní podkladov a pri ich posudzovaní sa potom prejavia práve v obsahu rozhodnutia; z hľadiska zodpovednosti štátu môžu zakladať len jeho zodpovednosť za nezákonné rozhodnutie. Za nesprávny úradný postup nie je možné považovať pochybenia a nedostatky spočívajúce v tom, že orgán verejnej moci pred svojím rozhodnutím nesprávne vyhodnotil podmienky pre jeho vydanie a že v dôsledku toho je ním vydané rozhodnutie nesprávne, že nemalo byť vydané, prípadne malo byť vydané v inej podobe či za iných okolností. Rovnako sa za nesprávny úradný postup nemôže považovať to, keď výklad zákona, právne posúdenie či aplikácia zákona na daný skutkový stav zo strany štátneho orgánu sú odlišné od tých, aké podľa svojich predstáv očakáva ten, koho práv či právom chránených záujmov sa má rozhodnutie dotýkať. Aj v prípade žalobcom vytýkaného nesprávneho úradného postupu dospel súd prvej inštancie k správnym záverom (v otázke dostatku právomoci bývalej VŠZP vydať Platobný výmer č. 2142/2005, v otázke evidencie žalobcu ako osoby podľa § 10 ods. 2 zákona č. 273/1994 Z.z. - t.j. ako samoplátciteľa, v otázke doručovania platobného výmeru na nesprávnu adresu, v otázke opätovného doručovania platobného výmeru Úradom po zastavení exekučného konania, uloženej povinnosti žalobcovi vyjadriť sa k správne konaniu v lehote 5 dní, pod následkom jeho predpokladaného súhlasu, a napokon aj prietahov v správnom konaní), s ktorými závermi sa odvolací súd rovnako stotožnil. V konaní nebola preukázaná ani existencia nesprávneho úradného postupu, ako základného zákonného predpokladu vzniku zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci z tohto titulu, z dôvodov, ako ich v napadnutom rozsudku uviedol súd prvej inštancie.

21/ Ako správny vyhodnotil odvolací súd tiež právny názor prvoinštančného súdu, že žalobca v konaní nepreukázal vznik škody a ani nemajetkovej ujmy, ktorých priznania sa domáhal. Dôkazné bremeno v súvislosti s preukázaním vzniku a výšky škody a príčinnej súvislosti medzi vzniknutou škodou a nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom súdu zaťažuje žalobcu, ktorý nemôže vznik a výšku škody odvodzovať od jej paušálneho vyčíslenia. V prípade náhrady nákladov vynaložených na právnu pomoc by bolo povinnosťou súdu skúmať účelnosť vynaložených nákladov, čo si vyžaduje ich špecifikáciu, ktorú žalobca v konaní súdu neposkytol. Skutočnosť, že bol žalobca v exekučnom konaní úspešný nemôže sama o sebe automaticky znamenať, že žalobcom uplatňovaná škoda (predstavujúca náklady na právnu pomoc) spočívala v účelne vynaložených trovách. Nakoľko žalobca neoznačil a nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by preukazoval vznik a výšku škody (s výnimkou jedinej všeobecnej faktúry), neuniesol v tomto smere dôkazné bremeno, preto súd prvej inštancie aj z uvedeného dôvodu nemohol žalobe žalobcu vyhovieť. Rovnako v prípade uplatnenej náhrady nemajetkovej ujmy nepreukázanie skutočností odôvodňujúcich závažnosť vzniknutej ujmy a okolností, za ktorých k nej došlo, nemôže založiť nárok na náhradu nemajetkovej ujmy. Nemajetková ujma predstavuje zásah do inej ako majetkovej sféry poškodeného a môže predstavovať rôzne negatívne následky do osobnostnej integrity poškodeného, vplývajúce na jeho česť, vážnosť, povesť, doterajší súkromný a pracovný život, rodinné vzťahy, spoločenské postavenie a pod. Zákon neurčuje pri výške nemajetkovej ujmy žiadne kritériá a tým ponecháva na voľnú úvahu súdu, aby s ohľadom na konkrétne skutkové okolnosti každého individuálneho prípadu sám vymedzil skutočnosti významné pre určenie

výšky náhrady. Tieto nemôžu byť ponechané na ľubovôľu súdu, ale musia vychádzať zo skutkového stavu na základe vykonaného dokazovania. Žalobca nenavrhoval žiadne dôkazy, ktorými by preukazoval ním tvrdenú utrpenú nemajetkovú ujmu, resp. ním tvrdené ohrozenie jeho osobnostných práv; obmedzil sa na argumentáciu všeobecnej, celkom nekonkrétnej povahy. Žalobcove tvrdenia zostali len v rovine všeobecných tvrdení bez preukázania konkrétneho existujúceho, či hoci len hroziaceho zásahu. Osobitne skutočnosť, v ktorom sprístupnenom zozname dlžníkov zdravotného poistenia bol žalobca uvedený ako dlžník, v konaní nebola nijako preukázaná; vystavenie Potvrdenia poisťovňou o tom, že eviduje pohľadávku voči žalobcovi, nepreukazuje, že žalobca bol ako dlžník na verejnom zdravotnom poistení aj zverejnený. Bez ohľadu na žalobcom zdôrazňovanú povinnosť poisťovne zverejňovať zoznamy dlžníkov na zdravotnom poistení prípadné porušenie tejto povinnosti poisťovňou je relevantné len vo vzťahu k Úradu, ktorý môže nesplnenie tejto povinnosti sankcionovať, nemá však žiadny význam vo vzťahu k žalobcovi. Keďže žalobca v konaní nepreukázal existenciu nezákonného rozhodnutia/nesprávneho úradného postupu (a ani vznik škody a nemajetkovej ujmy), logicky nemohol byť naplnený ani ďalší z predpokladov vzniku zodpovednosti štátu, a to existencia príčinnej súvislosti medzi nezákonným rozhodnutím/nesprávnym úradným postupom a vznikom uplatnenej škody/nemajetkovej ujmy.

22/ Námiety, uvedené žalobcom v odvolaní, boli identické s argumentáciou žalobcu v konaní pred súdom prvej inštancie, s ktorou sa v odôvodnení svojho rozhodnutia prvostupňový súd vysporiadal a závery, ktoré prijal, sú odvolacím súdom plne akceptovateľné. Žalobca neprodukoval žiadne také dôkazy, ktoré by neboli predmetom posúdenia a hodnotenia súdom prvej inštancie a ktoré by mohli zvrátiť výsledky doteraz vykonaného dokazovania a právneho posúdenia. Skutočnosť, že sa žalobca nestotožňuje s právnymi závermi prvoinštančného súdu, nemôže viesť k záveru o ich zjavnej neodôvodnenosti a neznamená ani oprávnenie odvolacieho súdu nahraďiť správne právne názory súdu prvej inštancie jeho vlastnými, len preto, že nezodpovedajú predstavám žalobcu o tom, ako má súd vo veci rozhodnúť, keď tento sa neodchýlil od znenia príslušných ustanovení právneho predpisu, ani nepoprel ich účel a význam. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva síce povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak len potiaľ, pokiaľ majú význam pre rozhodnutie (porovnaj I.ÚS 46/05, I.ÚS 352/06, II.ÚS 220/08, III.ÚS 12/07, IV.ÚS 163/08). Všeobecný súd však nemusí dať odpoveď na všetky otázky nastolené stranami sporu, ale len na tie, ktoré majú pre vec podstatný význam, prípadne dostatočne objasňujú skutkový a právny základ rozhodnutia bez toho, aby zachádzali do všetkých detailov sporu uvádzaných stranami sporu. Preto odôvodnenie takého rozhodnutia všeobecného súdu, ktoré stručne a jasne objasní skutkový a právny základ rozhodnutia, postačuje na záver o tom, že došlo k plnej realizácii práva účastníka na spravodlivé súdne konanie (napr. IV. ÚS 115/03, II.ÚS 44/03, III. ÚS 209/04, I.ÚS 117/05, IV.ÚS 112/05).

23/ Zo všetkých uvedených dôvodov odvolací súd napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa ako vecne správny potvrdil podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil, vrátane výroku o trovách konania, o ktorých súd prvej inštancie správne rozhodol v zmysle § 142 ods. 1 O.s.p.

24/ O nároku na náhradu trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd v zmysle § 396 ods. 1, § 262 ods. 1 v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP. Žalovaní 1/, 2/ mali v odvolacom konaní plný úspech, preto im vzniklo právo na náhradu trov odvolacieho konania v plnom rozsahu. O výške náhrady trov konania v zmysle § 262 ods. 2 CSP rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník.

25/ Toto rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Bratislave pomerom hlasov 3 : 0 (§ 3 ods. 9 zák. č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších zákonov, § 393 ods. 2 CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

a/ sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,

b/ ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,

c/ strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,

d/ v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,

e/ rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo

f/ súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces.

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

a/ pri riešení ktorej sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,

b/ ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo

c/ je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

a/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

b/ napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,

c/ je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a/ a b/ (§ 422 ods.1 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii (§ 427 ods.1 prvá veta CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods.2 CSP).

Dovolaťel musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolaťela musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

a/ dovolaťelom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

b/ dovolaťelom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,

c/ dovolaťel v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa(§ 429 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 420 možno odôvodniť iba tým, že v konaní došlo k vade uvedenej v tomto ustanovení (§ 431 ods.1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie, v čom spočíva táto vada (§ 431 ods.2 CSP).

Dovolanie prípustné podľa § 421 možno odôvodniť iba tým, že rozhodnutie spočíva v nesprávnom právnom posúdení veci (§ 432 ods. 1 CSP).

Dovolací dôvod sa vymedzí tak, že dovolaťel uvedie právne posúdenie veci, ktoré pokladá za nesprávne, a uvedie, v čom spočíva nesprávnosť tohto právneho posúdenia (§ 432 ods.2 CSP)